09/08/2019

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του Τόμου «Μωϋσέως Ωδή» στην Κρήτη

/ Αγιορείτικα

Με μεγάλη επιτυχία και παρουσία πλήθους κόσμου πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 4 Αυγούστου 2019, στους χώρους της Ορθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης, εκ μέρους της Ι. Μητρόπολης Κισάμου και Σελίνου, της Ι. Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου και της Ο.Α.Κ., η παρουσίαση Τιμητικού Τόμου με τίτλο «Μωϋσέως Ωδή», αφιερωμένου στον μακαριστό Γέροντα Μωυσή τον Αγιορείτη, έκδοση της Ι.Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.

Η κάμερα του Πρακτορείου **“Ορθοδοξία**” κατέγραψε λεπτό προς λεπτό την όμορφη εκδήλωση που αποτελεί και μία τιμή στο πρόσωπο του αξέχαστου Αγιορείτου.

Αρχικά, η εκδήλωση ξεκίνησε με την απόδοση ύμνων από τον χορό «Οι Κρήτες Μαΐστορες».

Στον χαιρετισμό του, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου, κ. Αμφιλόχιος, μίλησε για την σημαντική αυτή έκδοση, ενώ καλωσόρισε τον Σεβ Αρχιεπίσκοπο Κρήτης, κ. Ειρηναίο, τον Μητροπολίτη Ατλάντας, κ. Αλέξιο και τον Μητροπολίτη

Νέας Ζηλανδίας.

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς, κ. Ιουστίνος. πραγματοποίησε ομιλία με θέμα: «Συνοδοιπορία με τον Γεροντα Μωϋσή τον Αγιορείτη».

Ο Ιερομόναχος Χρυσόστομος Γέροντας της Καλύβης Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου της Ιεράς Κουτλουμουσιανής Σκήτης ομίλησε με θέμα: «Ο Γέροντάς μου, Μωυσής ο Αγιορείτης».

Συντονιστής της εκδήλωσης ήταν ο δρ Κωνσταντίνος Ζορμπάς, Άρχων Ιερομήμνων της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, Γενικός Διευθυντής ΟΑΚ.

Κάμερα: Κώστας Αηδήνης , Γιάννης Χαιρεκάκης , Ραφαήλ Γεωργιάδης

Δείτε το βίντεο:

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΚΡΗΤΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΚΡΗΤΗΣ

Εκ μέρους της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου και του Καθηγουμένου Γέροντος Εφραίμ, ομίλησε ο πατήρ Μαξιμος Βατοπαιδινός, με θέμα : “Ο Γέροντας Μωυσής ως Αγιορείτης”, μεταφέροντας, έτσι, το μήνυμα του

Καθηγουμένου, το οποίο είχε επακριβώς, ως εξής:

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΜΩΥΣΗΣ ΩΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Ἀρχιμ. Ἐφραίμ, Καθηγουμένου Ἱ.Μ.Μ. Βατοπαιδίου

Κυριακὴ 4 Αὐγούστου 2019

Ὀρθόδοξος Ἀκαδημία Κρήτης, Κίσαμος

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές,

Μιὰ πολύχρονη σχέση πνευματικῆς ἀγάπης καὶ φιλίας συνδέει τὴν συνοδία μας μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Μωυσέως. Δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός, ὅτι ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας Ἰωσήφ, ὅταν ὁ Γέροντας Μωυσῆς τὸν εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ 1973 στὴν Νέα Σκήτη ὡς λαϊκὸς προσκυνητής, εἶχε προείπει τὴν ἔνταξή του στὴν μοναχικὴ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τότε ἡ θεία Πρόνοια σήμανε τὴν ἀπαρχὴ τῆς σχέσεως τῆς συνοδίας μας μὲ τὸν Γέροντα Μωυσῆ. Μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων ὅμως καλλιεργήθηκε πιὸ ἔντονα ἡ σχέση αὐτὴ σὲ ἕνα κοινὸ χῶρο, τὸν χῶρο τῆς θεολογίας, τῆς λογιότητος καὶ τῆς ἱεραποστολῆς.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς τὸ ἔζησε καὶ τὸ ἀγάπησε τὸ Ἅγιον Ὄρος. Γαλουχήθηκε μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων. Στὸ πρόσωπό του βλέπουμε νὰ ἐνεργεῖ τὸ πνεῦμα δύο μεγάλων Ἁγιορειτῶν Ἁγίων, τοῦ λογίου Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καὶ τοῦ Ἱεραποστόλου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τῶν ὁποίων τὸν βίο μιμήθηκε.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆςκαὶ πρὶν ἔρθει στὸ Ἅγιον Ὄρος ἦταν Ἁγιορείτης. Ὁ ἴδιος γράφει: «Ἀπὸ μικρὸς ἤμουν Ἁγιορείτης. Αἰσθανόμουν Ἁγιορείτης πρὶν γίνω... Ὅ,τι ἁγιορείτικο πάντα μὲ κατασυγκινοῦσε. Λιβάνι ἁγιορείτικο, εἰκόνες ἁγιορείτικες, σταυροὐδάκια, κομποσχοίνια, ψαλμωδίες, μὰ πιὸ πολὺ οἱ καλόγεροι... Φανταζόμουν ἀσκητὲς καὶ ἀγρυπνίες νύχτα καὶ μέρα»[1]. Ἔτσι στὴν ἡλικία μόλις τῶν 22 ἐτῶν ἔκανε τὴν ἀποταγή του ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ προσῆλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος, «στὸ φωτεινὸ κέντρο, τὴν ἀκρόπολη τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὀρθοπραξίας, τὴν ἀκτινοβόλο ἑστία, τὸ λίκνο τῆς ἁγιότητος»[2], ὅπως ὁ ἴδιος θὰ ἔγραφε γι᾽ αὐτὸ ἀργότερα.

Ἤθελε, μὲ τὸν γραπτὸ καὶ προφορικὸ λόγο του, νὰ μεταδώσει σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο ἀναγνώστη ἢ ἀκροατὴ ὄχι τὶς ὀμορφιὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ κυρίως «τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ἁγιορείτη»[3]. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε σὲ αὐτὴν τὴν ὁμιλία μας νὰ παρουσιάσουμε τὸν Γέροντα Μωυσῆ ὡς Ἁγιορείτη. Νὰ δείξουμε ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα τοῦ προσώπου, τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος ποὺ τὸν καταξιώνουν ὡς Ἁγιορείτη μοναχό.

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἐνδιαφέρθηκε, πόνεσε καὶ θυσιάσθηκε γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀξιοποίησε τὸ χάρισμα τῆς λογιοσύνης ποὺ τοῦ ἔδωσε πλούσια ὁ Θεὸς στὴν διακονία τῶν κοινῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Γι᾽ αὐτὸ διετέλεσε καὶ γιὰ μία τριετία Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τρεῖς φορὲς Δικαῖος τῆς Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίου Παντελεήμονος Κουτλουμουσίου καὶ γιὰ τρεῖς περίπου δεκαετίες ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς τοῦ ἁγιορειτικοῦ περιοδικοῦ «Πρωτᾶτον».

Ἦταν ἕνας πολυγραφότατος συγγραφέας, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα ἀποπνέουν τὸ ἁγιορείτικο ἄρωμα. Ὁ λόγος του δὲν εἶναι θεωρητικὸς ἀλλὰ ἐμπειρικός, ἐναρμονισμένος μὲ τὴν Ἁγιορειτικὴ Πατερικὴ Παράδοση καὶ βιοτή. Ὁ λόγος του ρέει εὔκολα, εἶναι ἐκφραστικός, διεισδυτικός, συνθετικός, ἁπλὸς καὶ συνάμα βαθὺς καὶ μερικὲς φορές, ὅπου χρειάζεται, γίνεται καυστικός. Τὸ συγγραφικό του ἔργο εἶναι τεράστιο. Ἔζησε 40 χρόνια στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔγραψε ἑξήντα δύο βιβλία, ὅσα καὶ τὰ ἔτη τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Παρ᾽ ὅλη τὴν λογιοσύνη του δὲν ἔδινε βαρύτητα σὲ αὐτήν, ἀλλὰ στὴν ἐμπειρία. Ἤθελε τοὺς μοναχοὺς νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν τελειότητα, γιὰ τὴν θέωσή τους. Γράφει ὁ Γέροντας: «Σκοπὸς τοῦ μοναχισμοῦ εἶναι ἡ θέωση. Ὁ μοναχὸς ἐπιθυμεῖ τὴν τελειότητα, ποθεῖ τὸν Θεό, διψᾶ τὸ ἀπόλυτο, ψηλαφᾶ ἐμπειρικὰ τὰ θεῖα κράσπεδα, ἀγωνίζεται ταπεινόφρονα, σκύβει μέσα του, καθαρίζεται, φωτίζεται, ἁγιάζεται, καθιστᾶ τὸ κελλί του Θαβώρ, Γεθσημανῆ, Ἐμμαούς. Ἡ Χάρις, ἡ χαρά, ἡ μακαριότητα καὶ ἡ εἰρήνη, ἡ εὐλογία καὶ ἡ ἀφοβία τὸν πλημμυρίζουν»[4]. Γνώριζε ὅμως ὅτι ὁ ἀγώνας αὐτὸς δὲν εἶναι εὔκολος. «Ἡ ἔρημος ὅμως δὲν εἶναι πάντα Ἐδέμ. Ἔχει κόπους καὶ μόχθους, θύελλες καὶ ἀστραπές, ἀγκάθια καὶ τριβόλους, δοκιμασίες καὶ δάκρυα, ἀκηδία καὶ σκόλοπες, νύχτες ἀφεγγεῖς, γκρεμοὺς καὶ ἀνηφόρες. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ προσευχή, ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ὑπομονή, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἐλπίδα, ἡ γνώση ὅτι ἡ δοκιμασία θὰ φέρει ἐμπειρία, καὶ αὐτὴ ὡρίμανση καὶ καλλιέργεια ἐπικουροῦν στὴν μὴ ἀναστολὴ τοῦ ἀγῶνος»[5].«Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἀπέραντη ἀσκητικὴ παλαίστρα, στίβος ἀσκήσεως, λίκνο ἀσκητισμοῦ, μετανοίας, ταπεινώσεως καὶ προσευχῆς»[6].

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς καλλιέργησε τὸ ταπεινὸ φρόνημα. Τὸ φρόνημα ποὺ καλλιεργεῖται ἰδιαίτερα στὸ Ἅγιον Ὄρος στὸν μοναχὸ μέσῳ τῆς βιωματικῆς του σχέσεως μὲ τὸν Χριστό. Ὁ π. Μωυσῆς δὲν ταπεινολογοῦσε, ἀλλὰ ταπεινοφρονοῦσε.

Ἀποστρεφόταν τὶς ταπεινοσχημίες, ἦταν ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀληθινός. Συνέδεε τὴν ἁγιότητα μὲ τὴν ταπείνωση. Ἔγραφε χαρακτηριστικά: «Ὅταν ἕνας Ἅγιος πεῖ ὅτι εἶναι Ἅγιος, παύει νὰ εἶναι Ἅγιος. Ἡ ἁγιότητα ὑπάρχει μόνο στὴν καθαρὴ ταπείνωση. Μία ἁγιότητα τεχνητή, προσποιητή, φτιαχτή, ὑποκριτικὴ εἶναι ὅ,τι τὸ χειρότερο. Πρόκειται γιὰ θεομίσητη θεομπαιξία. Τὰ αὐστηρότερα λόγια ὁ Χριστὸς τὰ εἶπε γιὰ τοὺς ὑποκριτές. Ἡ ψευδοαγιότητα εἶναι ὅ,τι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο. Πρόκειται γιὰ τὴν χείριστη πλάνη. Νὰ προσποιεῖσαι εὐσέβεια καὶ εὐλάβεια πρὸς πορισμὸ ἐκτιμήσεως»[7]. Θεωροῦσε τὴν ταπείνωση ὡς τὸ κύριο συστατικὸ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος καὶ τὸ στοιχεῖο, ποὺ θὰ προσελκύσει τὴν θεία Χάρη. Γι’ αὐτὸ καὶ πρότεινε: «Μπορεῖ κάποιος νὰ ἀγωνίζεται ποῦ καὶ ποῦ μὲ φιλότιμο, ἀλλὰ νὰ μὴν ἔχει μεγάλη πρόοδο, διότι δὲν ἔχει ταπείνωση, καὶ ἄλλοι νὰ ἀγωνίζονται λιγότερο καὶ νὰ προοδεύουν περισσότερο, γιατὶ ἔχουν πολλὴ ταπείνωση καὶ αὐτὴ ἀναπληρώνει πολλά. Ἡ ταπείνωση μαγνητίζει τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ... Ἡ ἔλλειψη ταπεινώσεως εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῶν περισσοτέρων προβλημάτων μας. Ἡ ὑπερηφάνειά μας κάνει κουφὸ τὸν Θεό... Πάσχουμε μέχρι νὰ ταπεινωθοῦμε. Ἀταπείνωτοι ταλαιπωρούμεθα καὶ ταλαιπωροῦμε»[8].

Εἶχε διάκριση στὴν ζωή του, στοὺς λόγους του, στὰ ἔργα του. Δὲν ἦταν ποτὲ τῶν ἄκρων. Ἰσορροπημένος στὶς κρίσεις του. Πονοῦσε γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Στὰ ἐπίκαιρα καὶ φλέγοντα θέματα ποὺ ἀναδύονταν ἔπαιρνε πάντοτε θέση συνετή, μελετημένη, σύμφωνη μὲ τὴν Πατερικὴ Παράδοση. Σεβόταν καὶ πρόβαλε μὲ κάθε τρόπο τὶς παραδοσιακὲς θέσεις τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Μὲ εὐγενικό, διακριτικὸ καὶ ἀρχοντικὸ τρόπο ἀντιμετώπιζε εὔστοχα τοὺς ἀντιδραστικοὺς καὶ ἀντιθέτους πάνω σὲ ὁποιοδήποτε θέμα. Δὲν συμμεριζόταν ποτὲ αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν ἀγυρτίες καὶ ἀντιδράσεις, ὥστε νὰ χωρίζουν, νὰ διασποῦν τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Θυμᾶμαι ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι καὶ ὁ Ὅσιος Παΐσιος καὶ ὁ Ὅσιος Πορφύριος μπορεῖ νὰ μὴν συμφωνοῦσαν μὲ κάποια θέματα ποὺ γίνονταν στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔκαναν οὔτε ἐνθάρρυναν ἄλλους νὰ γίνονται φατρίες καὶ σέκτες μέσα στὴν Ἐκκλησία, γιατὶ θεωροῦσαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ Ἁγία, εἶναι αὐτὴ ποὺ σώζει καὶ ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ δὲν πρέπει νὰ ἀποχωριστοῦμε ἀπὸ Αὐτήν.

Ὁ ἀείμνηστος εἶχε γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα ὡς σωστὸς Ἁγιορείτης. Θεωροῦσε ὅτι ὁ μοναχισμός, καὶ εἰδικὰ ὁ ἁγιορείτικος, στὸν 21ο αἰώνα μπορεῖ νὰ παίξει ἕνα σημαντικὸ ρόλο γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, «... νὰ φανερώσει ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία δὲν εἶναι μία ὡραία θρησκεία, ἀλλὰ ἡ μόνη Ἐκκλησία, ἡ τῶν πάντων ἑνότης, ἡ ὑπὲρ νοῦν εἰρήνη, ποὺ ἐξουσιάζει μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ἐπιβάλλεται μὲ τὴν ταπείνωση, καὶ ὄχι νὰ παρασυρόμαστε ἀπὸ ἕνα θρησκειοποιημένο καὶ ἐκκοσμικευμένο δυτικὸ χριστιανισμό. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι οὐσιαστικὰ σωτηριολογικὴ ἐμπειρία, βίωμα καὶ ὄχι ἰδέα. Δύναμή της εἶναι ἡ ἀδυναμία της, σύμβολό της ὁ σταυρός»[9].

Ὁ π. Μωυσῆς βίωνε τὴν Ἁγιορειτικὴ μοναχικὴ ζωή, ποὺ εἶναι ἡ ἀποστολικὴ καὶ μαρτυρικὴ ζωή. Ἂν οἱ μοναχοί, ὅπως εὔστοχα ἔχει ἐπισημανθεῖ, ἀποτελοῦν τὴν συνέχεια τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, πόσο μᾶλλον οἱ Ἁγιορεῖτες μοναχοί! Εἶχε μέσα του τὸν πόνο ἐκεῖνο τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, γι’ αὐτὸ δεχόταν νὰ κάνει ὁμιλίες ὅπου τὸν καλοῦσαν. Σὲ κανέναν δὲν ἀρνιόταν, καὶ αὐτὸ ἀποτελοῦσε μία θυσία ἀπὸ τὸν ἴδιο λόγῳ καὶ τῆς εὔθραυστης ὑγείας του. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ πόνου. Ὁ ἴδιος ἔλεγε ὅτι δὲν θυμᾶται καμμία περίοδο στὴν ζωή του ποὺ νὰ ἦταν ὑγιής. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ὑπέφερε ἀπὸ ἡπατικὴ ἀνεπάρκεια, ποὺ τὸν συνόδευε διαρκῶς στὴν ζωή του. Πολλὲς φορὲς οἱ πόνοι του γίνονταν μαρτυρικοί.

Ἦταν φιλάγιος, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι τὸν ἀγαποῦσαν. Μετὰ τὴν μεταμόσχευση ἥπατος ποὺ ἔκανε στὴν Ἀμερική, στὸ νοσοκομεῖο ποὺ νοσηλευόταν εἶχε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ τοῦ ἐμφανιστεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Αἰγίνης καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσει πνευματικὰ καὶ σωματικὰ μὲ τὴν παρουσία του. Ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ ἀγαπημένος Ἅγιός του[10]. Ὡς γνήσιος Ἁγιορείτης ἔτρεφε μία ἰδιαίτερη ἀγάπη πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο, τὴν Ἡγουμένη τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στὴν ὁποία ἀφιέρωσε καὶ τρία βιβλία του. Γράφει ὁ Γέροντας γιὰ τὴν Παναγία ὅτι, «ἡ τιμή Της εἶναι ὅλως ἰδιαίτερη στὸ ἀθωνικὸ Περιβόλι Της, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ποὺ ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς λατρείας. Ἡ παρουσία Της δεσπόζει στὴν ζωὴ τῶν μοναχῶν, τῶν ὁποίων εἶναι Ἔφορος καὶ τὴν ὁποία εὐλαβοῦνται ὁλόψυχα πάντοτε. Ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ πύλη τῆς σωτηρίας... Ἡ Παναγία εἶναι ἕνα μυστήριο ποὺ ἀποκαλύπτεται μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία. Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ μητέρα τῶν ἀνθρώπων. Μυστικὸς ναός, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐνανθρωπίζεται καὶ ὁ ἄνθρωπος θεώνεται συνεχῶς»[11].

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη φροντίδα ποὺ ἐπέδειξε στὴν συλλογὴ καὶ παρουσίαση τῶν βίων καὶ τῶν λόγων Ἁγιορειτῶν Πατέρων. Ἀρχικῶς ἐξέδωσε τὶς *«Ἁγιορείτικες διηγήσεις τοῦ Γέροντος Ἰωακείμ».* Στὴν συνέχεια, μετὰ ἀπὸ δική μας προτροπή, ἔγραψε τὸν τόμο γιὰ τοὺς ἑξήντα ἑπτὰ γνωστοὺς Ἁγίους τῆς Μονῆς μας, μὲ τὸν τίτλο *Βατοπαιδινὸ συναξάρι*, τὸ

ὁποῖο μὲ ἰδιαίτερα χαρὰ ἐξέδωσε ἡ Μονή μας. Κατόπιν δημοσίευσε τὸ ἔργο του *Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους*, στὸ ὁποῖο γράφει γιὰ τὸν βίο τετρακοσίων πενήντα Ἁγιορειτῶν Ἁγίων. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀποτελεῖ μία μεγάλη προσφορὰ στὴν σύγχρονη ἁγιολογία. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος στὸν Χαιρετισμό-Εὐλογία ποὺ προτάσσεται στὴν ἀρχὴ τοῦ τόμου, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Γέροντας Μωυσῆς μὲ τὴν συγγραφικὴ αὐτὴ προσπάθειά του «συνεχίζει καὶ συμπληροῖ ἀνάλογον τοιαύτην τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου»[12]. Τὸ ἐκτενέστερο, τέλος, ἔργο του εἶναι τὸ τρίτομο *Μέγα Γεροντικὸ ἐναρέτων Ἁγιορειτῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος*, ποὺ περιλαμβάνειτοὺς βίους πεντακοσίων Ἁγιορειτῶν Γερόντων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ τὸ προλόγισε ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου.

Εἶχε καταλάβει ἐμπειρικὰ ὁ ἀείμνηστος Γέροντας τί μπορεῖ νὰ προσφέρει ὁ Ἁγιορειτικὸς μοναχισμὸς στὸν κόσμο. Ἔγραφε: «Ἡ κύρια προσφορὰ τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή του σὲ ἕναν κόσμο συγχυσμένο, ταραχώδη, ἀγχωμένο, διχασμένο καὶ ταλαιπωρημένο. Μέσα ἀπὸ τὴν προσευχή του γεννήθηκε καὶ ἡ ὅποια ἄλλη προσφορά του στὴν Ἐκκλησία, ὑποστηρίζοντας τὸ ὀρθόδοξο δόγμα, ἀφήνοντας τὴν ἐράσμια ἡσυχία, σεβόμενος τὴν Παράδοση, ὑποστηρίζοντας τὴν Ἀλήθεια διὰ γραφίδος καὶ χρωστῆρος»[13]. Ἀφουγκραζόταν τὸν πόθο καὶ τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι προσέβλεπαν πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος, αἰσθανόταν ὅμως καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε ὡς Ἁγιορείτης. Γι’ αὐτὸ καὶ ἔγραφε: «Οἱ ἐλπίδες πολλῶν στὸν ἱερὸ Ἄθωνα μᾶς συγκινοῦν καὶ μᾶς παρακινοῦν συνετὰ καὶ νηφάλια νὰ ἀναμιμνησκόμεθα τῶν εὐθυνῶν μας, τοῦ χρέους καὶ τῆς ἀποστολῆς μας. Δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεύσουμε τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Τὸ εἰσελθὸν στὴν τρίτη χιλιετία ἄοκνο ἐργαστήρι σοφρίας, ἀρετῆς καὶ ἁγιότητος καλεῖται νὰ συνεχίσει τὴν παραγωγή του. Ὁ κόσμος διψᾶ τὴν ἁγιότητα καὶ λόγῳ τῆς ὑφιστάμενης ἁγιότητος ὑπάρχει. Ἁγιότητα ζυμωμένη μὲ θερμὰ δάκρυα, ἀσκητικοὺς ἱδρῶτες, πόνους, κόπους καὶ μόχθους μακρούς, μυστικὲς θυσίες, ἐπιλεγμένη σιγὴ καὶ ἀκατάπαυστη δέηση»[14].

Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἦταν ἕνας αὐθεντικὸς Ἁγιορείτης μοναχός, ταπεινὸς καὶ χαρισματοῦχος. Ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὴν ἁγιότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὴν πρόβαλε σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς. Ποθοῦσε καὶ ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν ἀπόκτησή της. Ἔγραφε μὲ τὸν ὡραῖο γλαφυρὸ καὶ ἰδιαίτερα προσωπικὸ τρόπο ποὺ τὸν χαρακτήριζε: «Ἡ ἁγιότητα εἶναι τὸ κυρίως ζητούμενο, ἡ συνάντηση μαζί της εἶναι τὸ ἄκρως ἐφετόν, τὸ ὡραιοτέρο, ὁ λόγος τῆς ἀφιερώσεως καὶ ὑπάρξεώς μας»[15]. Αὐτὴν τὴν ἁγιότητα γεύθηκε ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀείμνηστος καὶ μέθυσε ἀπὸ τὴν εὐωδία της, ὥστε ἡ ζωή του νὰ γίνει Χριστοκεντρική, Ἁγιοπατερικὴ καὶ Θεομητορικοσκέπαστη, ἀλλὰ πιστεύουμε ὅτι τώρα πιὸ ἔντονα θὰ τὴν βιώνει στὸν Οὐρανό.

Ἡ Μονή μας προέβη στὴν ἔκδοση τοῦ Ἀφιερωματικοῦ Τόμου ὡς μιὰ ἔκφραση εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ πρὸς ἀναγνώριση τοῦ πολυποίκιλου πνευματικοῦ ἔργου του καὶ τῆς προσφορᾶς του στὸν κόσμο. Ὁ Γέροντας Μωυσῆς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους λογίους μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους μαζὶ μὲ τοὺς μακαριστοὺς Γέροντα Γεώργιο, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, καὶ Γέροντα Θεόκλητο Διονυσιάτη. Πιστεύουμε ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ συνεχίσει νὰ δίνει καὶ στὸ μέλλον τὴν «καλὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ», μὲ τὴν ἀνάδειξη τέτοιων λογίων καὶ ἐναρέτων μοναχῶν.Νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή του.

[1] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἁγιορείτικο Μεσονυκτικό*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2005, σσ. 14-16.

[2] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 182.

[3] Βλ. Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἀθωνικὸ Ἀπόδειπνο*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 1994, σ. 12.

[4]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 174-175.

[5]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 175.

[6] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 287.

[7]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 703.

[8]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 729.

[9]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 181.

[10] Βλ. Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν Ἀμερική*, ἐκδ. Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2006, σ. 85-86.

[11] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἡ Ἀθωνίτισσα Θεοτόκος*, Ἅγιον Ὄρος 2006, σ. 7.

[12] Μωυσέως Μοναχοῦ Ἁγιορείτου, *Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους*, ἐκδ. Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2008, σ. 10.

[13]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 176.

[14]Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κοινωνία*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2009, σ. 178.

[15] Μοναχοῦ Μωυσέως Ἁγιορείτου, *Ἅγιον Ὄρος καὶ κόσμος*, ἐκδ. Ἁρμός, Ἀθήνα 2003, σ. 409.

Ο τόμος

Ανάμεσα στις πιο αγαπητές μορφές των προσφάτως κοιμηθέντων αγιορειτών Πατέρων συγκαταλέγεται ο Γέρων Μωυσής Αγιορείτης.

Η ακτινοβολία τόσο της προσωπικότητάς του, όσο και του τεράστιου συγγραφικού του έργου, απλώνεται εκτός των ορίων του Αγίου Όρους.

Τρία έτη μετά την προς Κύριον εκδημία του, που συνέβη την 1η Ιουνίου του 2014, η Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου αποφάσισε να εκδώσει Αφιερωματικό Τόμο προς τιμήν του με τον τίτλο «Μωυσέως Ωδή». Στον Τόμο συμμετέχουν 90 συγγραφείς και περιλαμβάνει χαιρετισμούς εκκλησιαστικών προσώπων, εργοβιογραφικά του τιμωμένου προσώπου, θεολογικές και λοιπές επιστημονικές μελέτες.